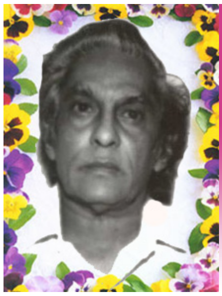

నెం 888...
డిటెక్టివ్ యుగంధర్ పరిశోధన
కొమ్మూరి సాంబశివరావు రచన

50 సంవత్సరాల క్రిందట వచ్చిన మొట్టమొదటి తెలుగు స్పై నవల

ఈ నవలకున్న కొన్ని ప్రత్యేకతలు

- కేవలం అంకెలతోనే నవలపేరున్న మొట్టమొదటి తెలుగు నవల
- మొదటి ప్రచురణ విడుదలైన మూడో నెలలోనే రెండో ముద్రణకొచ్చిన నవల
- మొత్తం మీద ఎనిమిది ముద్రణలు పొందిన నవల
- ఈ నవల విడుదలైన 20 సంవత్సరాలకు గానీ తెలుగులో స్పై సబ్జెక్టుతో వ్రాసిన నవలలు రాలేదు
- దీని తర్వాత కొమ్మూరి సాంబశివరావు గారు దాదాపు ఆ5 స్పై నవలలు వ్రాశారు. ఇలా అంకెల సిరీస్ తోనే నవలలు కావాలని పాఠకులు సాంబశివరావు గారిని పదే పదే అడుగుతుండేవారు.

ఈ నవల పునర్ముద్రణకి ‘కౌముది‘ కి ప్రత్యేక అనుమతినిచ్చిన కొమ్మూరి వెంకట్ గారికి హృదయపూర్వక కృతజ్ఞతలు తెలియచేస్తున్నాం.

సంపాదకుడు

(గత సంచిక తరువాయి)

10

"ఇప్పుడయినా చెబుతావా?" అడిగాడు నోట్లో పెట్టుకుని పొగపీలుస్తున్న హవానా చుట్టను రెండు వేళ్ళ మధ్యా బెదిరింపుగా పట్టుకుని.

నేలమీద పడివున్న మనిషి తొణకకుండా బెణకకుండా చుట్టకాలుస్తున్నతని వైపు చూశాడు. చెంపలమీద నున్నగా క్షవరం చేసి, గెడ్డం దగ్గర గుబులుగా వెంట్రుకలు పెంచాడతను. తలమీద ఒక ముఖమల్ టోపీ ఉంది. పాంటూ, పాంటు లోపల షర్టు వేసుకున్నాడు. దట్టమైన కనుబొమలు. ఆ కనుబొమల కింద రెండు గుంటల్లా ఉన్నాయి రెండు కళ్ళూ. వాటిలో కరుణా, ప్రేమాలాటివి ఎన్నడూ గోచరించవని అనిపిస్తుంది. స్వార్థమూ, క్రౌర్యమూ, కాఠిన్యమూ సూచిస్తున్నాయవి. అతను కొంచెం ముందుకు వంగి, తాపీగా కాలుతున్న చుట్ట నేలమీద పడివున్న మనిషి చెంప మీద పెట్టి, రెండు క్షణాల తర్వాత నవ్వుతూ లేచాడు.

నేలమీద పడివున్న మనిషి కదలలేదు. అరవలేదు బాధతో కళ్ళు ముయ్యలేదు. అప్పటికే అతని మొహం మీద చాలా బొబ్బలున్నాయి. అతను చలనం లేని కళ్ళతో ఎదురుగా నిలబడ్డ ఆ గెడ్డం మనిషిని కళ్ళార్పకుండా చూస్తున్నాడు.

"888! నీ కెందుకీ బాధ? చెప్పెయరాదూ!" అడిగాడు గెడ్డం మనిషి.

నెం.888 జవాబు చెప్పలేదు. గెడ్డం మనిషి మళ్ళీ చుట్టను 888 మొహం దగ్గిరకు తెచ్చి నవ్వాడు. "మొహం మీద బొబ్బలు లేనిచోటు లేదు. కాల్చినచోటే మళ్ళీ కాల్చాలి" అన్నాడు. 888 మొహం మీద బొబ్బ కట్టిన చోటే కాలుతున్న చుట్ట పెట్టాడు.

నెం.888కి అరడుగుల దూరంలో ఒక యువతి నేల మీద పడి వున్నది. చేతులూ, కాళ్ళూ తాళ్ళతో కట్టివేసి ఉన్నాయి. నెం.888ని పెడుతున్న హింస చూడలేక పక్కకు తిరిగి పడుకున్నది. కుళ్ళి కుళ్ళి ఏడుస్తోంది.

"నీ స్నేహితుడికి ఏ విధంగా బుద్ధి చెప్పామో జ్ఞాపకమున్నదిగా?" అన్నాడు గెడ్డం అతను.

నెం.888 మాట్లాడలేదు.

"ఇకనైనా చెప్పకపోతే ఇక మాకు ఓపిక పోతుంది. ప్రియురాలు లతకు కూడా ఇదే గతి పడుతుంది" అని లేచి లత దగ్గిరకు వెళ్ళాడు. మళ్ళీ వెనక్కి వచ్చి, నెం.888ని కాలితో తన్ని, లత 888కి కనిపించేలా అటువైపు తిప్పాడు. తర్వాత లత దగ్గరకు వెళ్ళి కూర్చున్నాడు. తాపీగా నోట్లోంచి చుట్ట తీశాడు.

"ఈ అందమైన మొహాన్ని అందవికారంగా చేయడం నాకు నిజంగా ఇష్టం లేదు. అమ్మాయ్! నువ్వయినా చెప్పు ఆ మొండివాడికి. ఆ కాగితాలు ఎక్కడ దాచాడో చెప్పాడంటే తక్షణం మీ ఇద్దర్నీ వదిలేస్తాం" అంన్నాడు.

888 గెడ్డం అతన్నే చూస్తున్నాడు. అతని చేతులూ, కాళ్ళూ తాళ్ళతో బిగించి ఉన్నాయి. అలా బిగించి ఉండకపోయినా నెం.888 నీరసంవల్ల కదలలేని స్థితిలో ఉన్నాడు. మూడు రోజులనుంచీ అతనికి తిండిలేదు. ప్రతికక్షులు పెడుతున్న బాధనుంచి తప్పించుకోకుండా, మూర్ఛపోకుండా అప్పుడప్పుడు నోరు తడుపుతున్నారు; కాస్త తిండిపెడుతున్నారు. చాలా నీరసించిపోయాడు. అందుకే అతను ఏమీ చెయ్యలేక కళ్ళు అప్పగించి చూస్తున్నాడు. తన అసిస్టెంటును చిత్రహింస పెట్టి, చంపి, ట్రంకు పెట్టెలో పెడుతుండగా కూడా కళ్ళు అప్పగించి చూస్తున్నాడు. ఇప్పుడు లతని హింసిస్తున్నా ఏమీ చెయ్యలేక నిస్సహాయంగా చూస్తున్నాడు.

"ఏమమ్మాయ్! ఏదీ నీ బుగ్గ?" అంటు ఆ గెడ్డం మనిషి చుట్టను లత చెంపదగ్గరకు తెచ్చాడు. లత ఊపిరి బిగపట్టింది. పెదిమలు బిగించింది. తను అరవదల్చుకోలేదు. చలించదలచుకోలేదు. గోల చెయదల్చుకోలేదు. తను అటువంటిదేదయినా చేస్తే నిర్వీర్యుడయిపోతాడు. తనను బాధిస్తుంటే చూడలేక అతను కాగితాలు ఎక్కడ దాచినదీ చెప్పివేయవచ్చు. అలా చెబితే దేశానికి ద్రోహం చేసిన వాళ్ళవుతారిద్దరూ. లత పళ్ళు బిగించి గట్టిగా కళ్ళు మూసుకున్నది.

ఇంతలో బయట కారు ఆగిన చప్పుడయింది. గెడ్డం అతను చటుక్కున లేచి బయటకు వెళ్ళాడు. ఒక్క క్షణంలో తిరిగివచ్చాడు.

"అమ్మాయ్! ఇప్పుడు నీ బుగ్గన మచ్చ పెట్టేందుకు టైమ్ లేదు. తర్వాత చూస్తాను. ఇంకో అతిథి వచ్చాడు అతనిని ఆహ్వానించాలి" అని వెళ్ళిపోయాడు.

888 నెమ్మదిగా దొర్లి లత పక్కకు చేరుకున్నాడు. "లతా!" అన్నాడు. కళ్ళనీళ్ళతో ఉన్న లత అతన్ని చూడలేక మొహం తిప్పేసుకుంది. నెం.888 మొహమంతా బొబ్బలతో వికృతంగా ఉంది.

అయిదు నిమిషాల తర్వాత గెడ్డం అతను గదిలో మళ్ళీ వచ్చాడు. అతని వెనక ఇద్దరు మనుష్యులు ఎవర్నో మోసుకు తీసుకువచ్చారు. ఆ మోసుకు వచ్చిన మనిషిని నేలమీద కూలేశారు. ఆ ఇద్దరూ చేతులు జోడించుకుని తలుపు దగ్గర నిలుచున్నారు..

గెడ్డం అతను గెడ్డం సవరించుకుని వెకలిగా నవ్వాడు. అతనికి యాభై ఏళ్ళుంటాయి. లావుగా పొట్టిగా ఉన్నాడు. "మన కొత్త అతిథిని పరిచయం చేస్తాను" అని నేలమీద పడున్న మనిషి దగ్గిరకు వెళ్ళి "అవతల పడున్న మనిషి చూడు. అతనే నెం.888. ఆ యువతి అతని ప్రియురాలు లత. 888! ఇతను ప్రఖ్యాత డిటెక్టివ్ యుగంధర్" అన్నాడు.

యుగంధర్ ఎదురుగా ఉన్న గెడ్డం మనిషిని తేరిపార చూశాడు. దర్జీ షాపులో యుగంధర్‌కి స్పృహ పోయిన తర్వాత మళ్ళీ స్పృహ వచ్చేటప్పటికి అతని కళ్ళకు గంతలు, చేతులకు, కాళ్ళకు తాళ్ళు కట్టివున్నాయి. కారులో తనను ఎక్కడికో తీసుకువెళుతున్నారని

ఇంజన్ చప్పుడు, కదిలిక పట్టి గ్రహించాడు. సీట్ మీద ఇద్దరు మనుష్యులు కాపలా ఉన్నారని నడుంకీ, తొడలకూ తగులుతున్న బూడ్సు కాళ్ళను బట్టి తెలుసుకున్నాడు, మానసిక శక్తిని వృథా ప్రయాసతోనూ వ్యయపరచడం యుగంధర్‌కు ఇష్టంలేదు. ఎటువంటి విషమ పరిషత్తులోనైనా నిశ్చింతగా విశ్రాంతి తీసుకునే మనోనిబ్బరం, ఆత్మ విశ్వాసంగల మనిషి అతను. తనను గదిలోకి తీసుకు వెళ్ళేముందు కళ్ళకున్న గంతలు తీసేశారు. నేలమీద కూలేసిన తర్వాత కళ్ళు తెరచి గెడ్డం మనిషిని పరిశీలనగా చూశాడు.

అతను విదేశీయుడే అయివుండాలి. ఆ గెడ్డం చూసి ముసల్మానేమోనని పొరబడే అవకాశం ఉంది, కాని ముసల్మాను కాడు. పాశ్చాత్యుడు.

యుగంధర్ పక్కకు ఒత్తిగిలి నేలమీదపడున్న నెం.888ని చూశాడు. అతనూ తనను సూటిగా కళ్ళల్లోకి చూశాడు. యుగంధర్ తన కళ్ళను తనే నమ్మలేక పోయాడు. నెం.888 మొహాన్ని క్షణం కన్నా చూడలేక పోయాడు. నెం.888 ఎటువంటి హింసలకు గురయ్యాడో యుగంధర్ ఒక్క చూపుతోనే గ్రహించాడు. పళ్ళు పటపట కొరికాడు. వీళ్ళు ఎంత క్రూరులా అనుకున్నాడు.

తలుపు దగ్గర వున్న మనిషి గెడ్డం అతన్ని చూసి, "మిస్టర్ వాయిజ్! ఒక్క మాట" అని పిలిచాడు.

గడ్డం మనిషి పేరు వాయిజ్ తీవిగా గదిలోంచి బయటకు వెళ్ళాడు. యుగంధరూ, నెం.888, లతా మాత్రం మిగిలారు. యుగంధర్ నెం.888 వైపు చూసి "మీరేనా నెం.888?" అడిగాడు. అతను తల ఊపాడు.

"నేను యుగంధర్ని" అన్నాడు.

"మీ పేరు విన్నాను. మిమ్మల్ని ఎందుకు ఇక్కడకు తీసుకు వచ్చారు?" అడిగాడు నెం.888.

యుగంధర్ హోం మంత్రి తనను పిలిపించడం, ఆ కాగితాలను తెచ్చి ఇచ్చే బాధ్యత తనకు అప్పగించడం - ఆ తర్వాత తను చేసిన కృషి, జరిగిన సంఘటనలు క్లుప్తంగా చెప్పాడు. నెం.888 అంతా ఓపిగ్గా విన్నాడు.

"ఇక్కణ్ణించి తప్పించుకునేందుకు మనలో ఎవరికైనా అవకాశం ఉంటుందో, ఉండదో!?" అన్నాడు యుగంధర్.

"లేదు. తప్పించుకోవడం దుర్లభం. వాళ్ళకయి వాళ్ళు మనల్ని ఒదిలితేగాని బయటపడలేము" అన్నాడు నెం.888.

యుగంధర్ అవునని తలూపాడు.

"ఆ కాగితాలు దొరకనంతకాలం నా ప్రాణానికి మోసంలేదు. హింసిస్తారు కాని నన్ను చంపరు. చంపారా ఆ కాగితాలు దొరికే అవకాశం ఉండదు వాళ్ళకు" అన్నాడు నెం.888. యుగంధర్ లత వైపు చూశాడు.

"లతకు ప్రాణాపాయం ఉందనా! ఊహూ! లేదు. లతనీ చంపరు. ఎప్పటికయినా నేను రహస్యం చెప్పి వెయ్యవచ్చని వాళ్ళకు ఆశవుంది. లతని చంపేస్తే నేనసలు చెప్పనని వాళ్ళకు తెలుసు" అన్నాడు నెం.888 నిట్టూరుస్తూ.

"ఆ కాగితాలు ఎక్కడ దాచారు.?" అడిగాడు యుగంధర్.

నెం. 888 బలహీనంగా నవ్వాడు. "నేను చెప్పను" అన్నాడు.

"ఎందువల్ల?"

"ఈ గదిలో రహస్యంగా మైక్రోఫోను పెట్టి వాళ్ళు అవతలనుంచి వింటూ ఉండవచ్చు" అన్నాడు నెం.888.

యుగంధర్ అవునని తల తిప్పాడు.

"వాళ్ళకా రహస్యం తెలిసిందా మనందరి ప్రాణాలూ ఆ క్షణాన్నే పోతాయి" అన్నాడు నెం 888.

"మీ మీద నాకు గౌరవం రెండింతలయింది. దేశ క్షేమం కోసం మీరీ బాధలన్నీ ఓర్చుకున్నారంటే ఆశ్చర్యంగా ఉంది" అన్నాడు యుగంధర్.

నెం.888 నిట్టూర్చాడు. "స్పెషల్ బ్రాంచిలో మాకు ఎంత భాధ అయినా ఓర్చుకోవడం నేర్పుతారు" అన్నాడు.

యుగంధర్ ఒక నిమిషం మౌనంగా ఉండి "మిస్టర్! అసలు మీరు వీళ్ళ చేతికి ఎలా చిక్కారు?" అడిగాడు.

"చెబుతాను. కాని ముందు నాకో విషయం చెప్పండి. హోం మినిస్టరూ, ఎస్.బి. డైరెక్టరూ ఏమనుకున్నారు? నేను ఆ కాగితాలని పర ప్రభుత్వాలకు అమ్మేశానని అనుమానపడ్డారా?"

"ఛీ ఛీ! లేదు. మీరు ఎవరో గుఢచారుల చేతుల్లో చిక్కివుంటారని అనుకున్నారు. కాని అసలు మీరు బొంబాయిలో ఎందుకు దిగారో మాకు అర్థం కాలేదు. తిన్నగా ఢిల్లీ కెందుకు రాలేదని అనుకున్నాము. కాని తర్వాత నేను గ్రహించాను. మొదట లతను పట్టుకుని, మోసగించి మిమ్మల్ని పట్టుకున్నారు. అవునా?"

"అవును" అన్నాడు నెం888 నీరసంగా.

"వివరంగా చెబుతారా?" అడిగాడు యుగంధర్.

నెం.888 పెదిమలు తడిచేసున్నాడు. అతనికి మాట్లాడడమే కష్టంగా ఉంది.

"మా విమానం బొంబాయి శాంటాక్రజ్ విమానాశ్రయంకి ఇంకో పదినిమిషాల్లో చేతుకుంటుందనగా నా కాళ్ళ దగ్గర ఒక కవరు పడుండడం చూశాను. దానిమీద మహావీర్ అని వ్రాసి ఉంది. కవరు చించి చదివాను. లత అపాయంలో ఉన్నదనీ, బొంబాయి శాంటాక్రజ్ విమానాశ్రయంలో దిగి ఏర్‌పోర్ట్ రెస్టారెంటులోకి నన్ను వెళ్ళమనీ, రెస్టారెంటులో నేనుండగా లత టెలిఫోను చేస్తుందని అందులో వ్రాసి ఉంది. ఆ ఉత్తరంలో వ్రాసిన ప్రకారం బొంబాయి ఏర్ పోర్టు రెస్టారెంటులోకి వెళ్ళాను. కాసేపటికల్లా లౌడ్ స్పీకర్లో నన్ను పిలిచి టెలిఫోను బూత్‌లోకి వెళ్ళమని చెప్పారు. టెలిఫోను తియ్యగానే లత గొంతు వినిపించింది. తను చాలా అపాయంలో ఉన్నానని చెప్పింది. నేను పోలీసులకు రిపోర్టు చేసినట్లయితే తన ప్రాణాలు తీసేస్తారనీ చెప్పింది" నెం.888 ఒక నిమిషం మౌనంగా ఉండిపోయాడు. "నాకు నా దేశం అంటే భక్తి. నా దేశం కోసం ప్రాణాలు ఇస్తాను. లత నాకు ప్రాణం కన్నా ఎక్కువ, అటు దేశ క్షేమాన్ని కాని, ఇటు లతని కాని బలి ఇచ్చేందుకు మనసొప్పలేదు. అందుకని నల్లఫోర్డు కారెక్కి బయలుదేరాను. నన్నిక్కడికి తీసుకొచ్చారు" అన్నాడు నెం.888.

"మీరు వచ్చిన విమానంలోనే ఎవరో ప్రతికక్షుల గూఢచారి ఉండి ఉండాలి" అని యుగంధర్ ఆలోచనలో పడ్డాడు. తనూ, రాజూ బొంబాయికి రాగానే తమ కారును ప్రతికక్షులు వెంటాడడం జ్ఞాపకంవచ్చింది. తను ఆ కేసు దర్యాప్తు చేస్తున్నట్లు ప్రతికక్షులకు ఎలా తెలిసిందా అని అప్పుడు ఆశ్చర్యపడ్డాడు. ఇప్పుడు తెలిసింది.

ఢిల్లీలో తనూ, రాజూ చాలా చాకచక్యంగా ఏర్ హోస్టెస్ జీన్ ఓ హోటల్లో ఉన్నదని కనుక్కుని వెళ్ళి కలుసుకున్నారు. బొంబాయిలో దిగిన మహావీర్ గురించి చాలా లౌకికంగా ప్రశ్నలు అడిగాడు తను. ఆ ఏర్ హోస్టెస్ జీన్ కూడా ప్రతికక్షుల ముఠాకు చెందినదే అనీ, తను అడిగిన ప్రశ్నలవల్ల అనుమానం కలిగి వెంటనే ఆమె ప్రతికక్షులకు తెలియచేసిందనీ ఇప్పుడు గ్రహించాడు తను. ఆ రెస్టారెంటు నుంచే తనను ఎవరో వెంటాడి తన ఆనవాలు తెలుసుకున్నారు.

"ఏర్ హోస్టెస్ ఆ ఉత్తరం మీ కాళ్ళ దగ్గిర పడేసి ఉండాలి" అన్నాడు యుగంధర్.

నె.888 అవునని తలవూపాడు.

"మీరు విమానంలోంచి దిగినపుడు మీ దగ్గర తోలు సంచీ ఒకటి ఉన్నదని తెలిసింది. మీ అసిస్టెంటు శవంతో పాటు ఆ తోలు సంచీ ఒక ట్రంకు పెట్టెలో పెట్టి నాకు పంపారు. మీ అసిస్టెంటు వాళ్ళకు ఎట్లా చిక్కాడో?" అన్నాడు యుగంధర్.

"బొంబాయి ఏర్ పోర్టులో నన్ను కలుసుకోమని నా అసిస్టెంటుకు ముందే కబురు చేశాను. విమానంలోంచి దిగగానే ఆ సంచీ అతనికిచ్చి, జాగ్రత్తగా ఉంచమని చెప్పాను. అతను వెళ్ళిపోయాడు. ప్రతికక్షులు అతన్ని పట్టుకుని ఇక్కడకు తీసుకు వచ్చారు" అన్నాడు నెం.888.

యుగంధర్ ఓ నిమిషం ఆలోచిస్తూ ఊరుకున్నాడు. "అతనే ఆ కాగితాలను ఎక్కడైనా దాచి ఉంటాడా?" అడిగాడు యుగంధర్.

నెం.888 మాట్లాడలేదు. యుగంధర్ని చూస్తూ మౌనంగా ఉండిపోయాడు. అతనింక మాట్లాడదలుచుకోలేదని గ్రహించాడు యుగంధర్.

✡✡✡

(కొనసాగింపు వచ్చేసంచికలో)

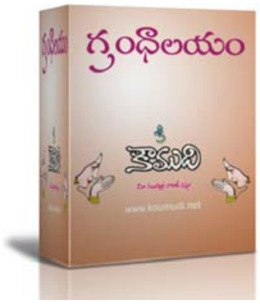

Click here to go to KOUMUDI Library

ఈ నవల క్రిందటి భాగం ఇంకా చదవలేదా..? లేక మళ్ళీ ఒకసారి చదువుదామనుకుంటున్నారా? వెంటనే కౌముది గ్రంధాలయాన్ని సందర్శించండి..